

веднѣжъ се отвързва и играчитѣ трѣбва да отидѣтъ на първитѣ си мѣста. Когато играчитѣ отиватъ по мѣстата си, вързания гледа да вземе на нѣкому мѣстото. Ако не може, пакъ него вързватъ.

Така играѣтъ, до когато желаѣтъ.

ДРУГА НИКОЛЧОВА ИГРА.

В другъ единъ пѣтъ Николчо да ни добие и покаже една електрическа искра, заведе ни въ една тъмна стая. Взема единъ гладъкъ чистъ листъ (хартия), натопли го добръ отъ двѣтъ страни и го сложи на дървената маса. Послѣ го потри съ суха рѣжа около 15—20 пѣти се по едно направление. Като свърши това, отне листа отъ масата и поднесе на близо до него кокалчето на подгънтия си показалець.

„А-а-а!“ Извикахме всички. Тукакси видѣхме, че свѣтна между хартията и пѣрестъта му и чухме единъ слабичкъ гласъ (пукоть). Това бѣше електрическата искрица.

Ний останѣхме много доволни отъ тѣзи Николчови игри и го помолихме и другъ пѣтъ да ни покаже. Така забавляваше Николчо своитѣ другари.

ГЛАСА НА СЪВѢСТЪТА.

В едно голѣмо село живѣлъ единъ бѣденъ селянинъ на име дѣдо Иванъ. Подиръ смъртъта на жена му, останѣло му само едно дѣтенце. Дѣдо Иванъ билъ много добръ работникъ и съ труда си хранилъ и себе си, и дѣтето си.